

V uri bridkosti.

I.

Kaj hočete? — Da naj srce molči,
da naj zaprem ga, kadar je prepolno,
in če od hrepenenja mi je bolno,
ko v sanjarijah tihih k nji drhti?

Saj molčal dolgo sem, molče trpeč,
in upanju se sladkemu sem vpiral
in hrepenenje s silo v se zapiral —
prišla je ura: nisem mogel več . . .

Čemu pa dal si mi srce, Gospod,
čemu si vstvaril dušo mi čutečo,
čemu poslal si njo, kot cvet dehtečo,
ob dnevu pomladanskem mi na pot?

In v srcih dveh vzdrhtela je skrivnost,
ko prvič srečala sta se pogleda,
ko prva se izrekla je beseda,
rodeča nama srečo in bridkost . . .

Nemirno od takrat mi je srce . . .
Kaj sodite! — Ni greh to hrepenenje,
in če bi bil, izbriše ga trpljenje,
ki od tedaj, drug zvesti, z mano gre . . .

II.

Čemu še upaš, duša, mi, čemu?
Kam hrepeniš, srce, nemirno, kam?
Saj hrepenenje, up je zdaj zaman —
moj delež je življenje brez cvetu.

Pač sanjal bil nekoč sem cveten raj,
ko sem strmel ji v angelsko oko,
poslušal govorico nje mehko
in pil drhteč nebeški njen smehljaj.

Zaprl raj so s kruto mi roko
in rekli so: Ljubavi daj slovo,
mirnejši boš brez mehkih teh okov.

Verjel sem jim. — Zdaj prazno je srce,
brez cvetja mi življenje v večnost gre —
tam upam božji mir in blagoslov . . .

III.

Krivicco ste storili mi, to veste sami.
Pred narodom vas vprašam vsem: Zakaj?
Ker sem duha najboljša dela v a m podaril,
zato ste vrgli kamen v me sedaj?

Moj črni plašč, kako mi bil je vedno svet!
Omazali ste z blatom mi ga vi!
Kjer blažiti hotel sem, duše dvigati,
ste našli vi le podlost in strasti.

Usmiljenja besede v strup ste spremenili.
Sočutja ni me in ne bo me sram!
Srce odpiral vsekdar bednim bom, trpečim,
saj v tem mi vzgled blesteč je Kristus sam . . .

Ljubezen vaša? — Srd! . . . Zahvala? — Nehvaležnost!
Sodili ste, a z mržnjo in s strastjo.
Zadeli ste v srce me, iz srca odpuščam —
Sodnik pa vaš in moj naj narod bo! . . .

IV.

Odpuščam vse . . . In Ti odpusti, Bog,
če res grešil sem, zemlje sin in zmot,
v srce Ti zreš, poznaš vsak tajni kot,
vse misli moje, slednjo mojo pot.

Grešil sem mnogo, vem . . . A v tem? Nikdar!
A dobro je, da tudi v tem trpim.
Nedolžen, se trpljenja veselim,
očiščen v njem, prej v mir Tvoj, Bog, hitim . . .

Ksaver Meško.

